

Arrest

nr. 202 804 van 23 april 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. MBOG
Jozef Buerbaumstraat 44
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 11 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. MBOG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 17 april 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd diverse malen geactualiseerd.

1.2. Op 17 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij verblijfsaanvraag zoals

bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Verzoekster dient tegen deze beslissing een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.3. Bij arrest van 20 februari 2012 met nummer 139 813 wordt de beslissing zoals bedoeld in punt 1.2. vernietigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 6 maart 2015 opnieuw een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 21 april 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.04.2009 (en de aanvullingen van 25.03.2011, 2.08.2011 en 31.08.2011) werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Met betrekking tot de aangehaalde elementen aangaande de integratie van betrokkene – dat zij sinds januari 2001 in België verblijft, dat zij Nederlandse taallessen gevolgd heeft (waarvan zij attesten voorlegt en een getuigenverklaring), dat zij werkbereid zou zijn, gewerkt zou hebben en via onofficiële kanalen zou werken, dat zij een huurcontract voorlegt en dat zij verschillende getuigenverklaringen voorlegt – dient opgemerkt te worden dat deze op zich geen grond kunnen vormen om aan betrokkene een verblijfsmachtiging toe te staan. Op 14.06.2011 werd betrokkene gehoord door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. De Commissie besliste tot een negatief advies aangaande de integratie van betrokkene aangezien zij geen bewijzen van sociale banden in België aantoonde, dat zij quasi nog geen kennis had van de Nederlandse taal en dat geen bewijzen werden voorgelegd van het beroepsverleden van betrokkene. De Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid besliste op datum van 29.08.2011 om dit ongunstige advies te volgen.

Ook met betrekking tot de later voorgelegde stukken bij de aanvullingen (6 getuigenverklaringen en een inschrijvingsbewijs voor Nederlandse taallessen dd. 21.04.2008) dient opgemerkt te worden dat de Staatssecretaris op 27.10.2011 besliste dat deze geen afbreuk deden aan de eerder genomen beslissing om het ongunstig advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen te volgen. Dit gezien; deze aanvullingen pas werden opgestuurd na de kennisname van het negatief advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, ondanks het feit dat ze wist dat ze op verhoor diende te komen om haar duurzame lokale verankering aan te tonen; 6 getuigenverklaringen nog steeds niet veel is om haar sociale banden in België aan te tonen, ondanks haar aanwezigheid in het Rijk sinds 2001; het inschrijvingsbewijs voor de Nederlandse taallessen dateert van voor haar verhoor bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en dat uit dit verhoor is gebleken dat zij quasi nog geen kennis heeft van de Nederlandse taal (en dat dit dus geen nieuw bewijsstuk kan vormen), ook ondanks haar aanwezigheid in het Rijk sinds 2001.

Gelet op het feit dat betrokkene (nog steeds) niet aantoonde dat zij in België goed geïntegreerd zou zijn, kunnen deze aangehaalde elementen dan ook niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Tenslotte wordt in de aanvraag nog aangehaald dat verzoekster onmogelijk terug kan naar het land van herkomst omwille van de oorlog die er gevoerd werd, doordat zij geen banden meer zou hebben met Sierra Leone en dat zij er geen mogelijkheid zou hebben tot verblijf. Deze elementen kunnen evenmin een grond vormen om aan betrokkene een verblijfsregularisatie toe te staan aangezien de verwijzing naar de situatie in het land van herkomst betrekking heeft op de algemene situatie in het land en betrokkene persoonlijke bewijzen dient voor te leggen om haar beweringen te staven. Het is aan betrokkene om minstens een begin van persoonlijk bewijs te leveren. Bovendien kan hierbij opgemerkt worden dat betrokkene op 29.01.2001 een asielaanvraag indiende, die werd afgesloten op 13.03.2001 (haar betekend op 15.03.2001) doordat betrokkene had nagelaten om binnen de vooropgestelde termijn en zonder opgave van geldige reden gevolg te geven aan de oproeping van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om haar motieven te komen uiteenzetten. Deze houding van betrokkene doet ernstige twijfels rijzen aangaande de gegrondheid van de zogenaamde

problemen in het land van herkomst. Betrokkene betekende reeds op 29.01.2001 een bevel om het grondgebied te verlaten, waardoor het feit dat zij momenteel nog steeds in België verblijft, geen grond vormt voor regularisatie, aangezien dit het gevolg is van haar eigen keuze. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De duur van de procedure – namelijk 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Tenslotte dient opgemerkt te worden dat bijna elke migrant – zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren in aanmerking komt voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerprijs en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratie-bijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers – de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte gemotiveerd moeten worden.

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

De motivering van de bestreden beslissing, zoals hieronder blijkt, is niet correct. De verwerende partij heeft zich gebaseerd op een verkeerd motief.

Verzoekster heeft haar regularisatiedossier na het advies van de Commissie van Advies twee keer aangevuld. Ze heeft bewijzen van Nederlandse lessen voorgelegd, naast een reeks verklaringen van haar vrienden en kennissen die getuigen van haar integratie evenals haar respect voor de waarden en normen van de Belgische maatschappij.

In de bestreden beslissing legt de verwerende partij de nadruk op het feit dat de door verzoekster voorgelegde stukken na het advies van de commissie voorgelegd werden. Het tijdstip waarop de stukken van verzoekster neergelegd werden kan in casu niet als voldoende reden beschouwd worden om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

De commissie besliste tot een negatief advies aangaande de integratie van betrokkene aangezien zij geen bewijzen van sociale banden in België aantoonde, dat zij quasi nog geen kennis heeft van de Nederlandse taal en dat geen bewijzen werden voorgelegd van het beroepsverleden van betrokkene. De Staatssecretaris voor asiel- en Migratiebeleid besliste op datum van 29/08/2011 om dit ongunstige advies te volgen.

Ook met betrekking tot de later voorgelegde stukken bij de aanvullingen dient opgemerkt te worden dat de Staatssecretaris op 27/10/2011 besliste dat deze geen afbreuk deden aan de eerder genomen beslissing om het ongunstig advies van de commissie van advies voor vreemdelingen te volgen. Dit gezien; deze aanvullingen pas werden opgestuurd na de kennisname van het negatief advies van de commissie van advies voor Vreemdelingen, ondanks het feit dat ze wist dat ze op verhoor diende te komen om haar duurzame lokale verankering aan te tonen; 6 getuigenverklaringen nog steeds niet veel is om haar sociale banden in België aan te tonen, ondanks haar aanwezigheid in het Rijk sinds 2001; het inschrijvingsbewijs voor de Nederlandse taallessen dateert van voor haar verhoor bij de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en dat uit dit verhoor is gebleken dat zij quasi nog geen kennis heeft

van de Nederlandse taal (en dat dit dus geen nieuw bewijsstuk kan vormen), ook ondanks haar aanwezigheid in het Rijk sinds 2011

De door verzoekster neergelegde stukken hebben wel betrekking tot feiten die van voor het advies van de commissie dateren. Zo dateren de attesten van Nederlandse lessen van de periode voorafgaande aan het advies van de commissie.

De verwerende partij verwijt verzoekster tevens ten onrechte om bewijzen van beroepsuitoefening in het verleden niet voorgelegd te hebben. Er dient opgemerkt te worden dat verzoekster niet over een verblijfsvergunning beschikte waardoor ze ook niet aangeworven kon worden.

De verwerende partij dient de neergelegde stukken te analyseren, rekening houdende met het illegaal karakter van het verblijf van verzoekster. Het is algemeen geweten dat de integratie moeilijk aantoonbaar is wanneer men niet over een verblijfsvergunning. Het illegaal karakter van het verblijf Bij gebrek van correcte motivering dient men vast te stellen dat de bestreden beslissing niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven steunt.

De administratieve overheid is gehouden, als gevolg van de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist.

Dat het vast staat dat het bestuur alles behalve zorgvuldig handelt, en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt.

Uit het voorgaande blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur.”

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoekster hierover heeft uiteengezet in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeksters verblijfsaanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. De verwerende partij motiveert voor elk van de door verzoekster aangevoerde elementen waarom deze niet verantwoordend dat haar een verblijf van meer dan drie maanden wordt toegekend. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoekster kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekster toont niet aan dat de motieven niet zouden voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan is dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoekster op de motieven uit wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu oordeelde verweerder dat er geen redenen zijn om verzoekster te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat verzoekster niet aantoonbaar dat zij in België goed geïntegreerd is .

2.6. Verzoekster wijst erop dat zij haar regularisatiedossier na het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen (hierna: CAV) twee keer heeft aangevuld. Ze preciseert dat ze bewijzen van Nederlandse lessen heeft voorgelegd, naast een reeks verklaringen van haar vrienden en kennissen die getuigen van haar integratie evenals van haar respect voor de waarden en normen van de Belgische maatschappij. Verzoekster valt erover dat de verwerende partij de nadruk legt op het feit dat deze stukken dateren van na het advies van de CAV. Ze is van oordeel dat het tijdstip van het neerleggen van deze bijkomende stukken niet als voldoende reden kan worden beschouwd om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

2.7. In deze getuigt verzoeksters kritiek evenwel van een gedeeltelijke lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft zich geenszins beperkt tot voormelde vaststelling. Immers werden de bijkomende bewijsstukken die verzoekster heeft overgemaakt tevens inhoudelijk besproken in de bestreden beslissing. Zo werd over de getuigenverklaringen gesteld dat zes verklaringen *“nog steeds niet veel is om haar sociale banden in België aan te tonen ondanks haar aanwezigheid in het Rijk sinds 2001”*. Over het inschrijvingsbewijs voor de Nederlandse taallessen geeft de verwerende partij aan dat het dateert van voor haar gehoor bij de CAV, en dat uit dit gehoor reeds was gebleken dat verzoekster *“quasi nog geen kennis heeft van de Nederlandse taal”*. Verwerende partij oordeelde dat dit inschrijvingsbewijs dan ook geen nieuw bewijsstuk kan vormen. Op basis van dit alles concludeerde de verwerende partij dat de voorgelegde stukken bij de aanvullingen geen afbreuk doen aan de eerder genomen beslissing van de verwerende partij om het ongunstig advies van de CAV bij te treden. De Raad ziet niet in hoe verzoekster door te benadrukken dat de attesten van de Nederlandse les dateren van de periode voorafgaand aan het advies van de CAV, de bestreden beslissing aan het wankelen kan brengen. De verwerende partij betwist in de bestreden beslissing geenszins dat deze attesten betrekking hebben op feiten die van voor het advies van de CAV dateren. Verzoekster gaat echter niet in op de overweging van verweerder dat deze attesten geen afbreuk kunnen doen aan de reeds door de CAV vastgestelde gebrekkige kennis van het Nederlands, nadat deze Commissie verzoekster gehoord had.

2.8. Voor wat betreft het door de verwerende partij vastgestelde gebrek aan bewijzen van een beroepsuitoefening in het verleden, stelt verzoekster dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar onwettige verblijfssituatie, ten gevolge waarvan ze niet kon worden aangeworven. Verzoekster heeft in haar verblijfsaanvraag echter zelf aangegeven dat zij was tewerkgesteld – zij het niet via officiële kanalen – en dat zij de voorbije jaren haar werkwilgheid heeft aangetoond. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat verweerder verwacht dat verzoekster deze beweringen enigszins staft met objectieve overtuigingstukken. Verzoekster kan zich thans niet verschuilen achter haar onwettig verblijf om te verantwoorden waarom zij hierover geen bewijzen kon neerleggen. Evenmin kan zij zich verschuilen achter de boutade dat het algemeen geweten is dat *“de integratie moeilijk aantoonbaar is wanneer men niet over een verblijfsvergunning [beschikt]”*.

2.9. Waar verzoekster nog stelt dat het bestuur ertoe is gehouden alle relevante elementen waarvan het kennis heeft mee in overweging te nemen, toont zij niet aan met welke omstandigheden verweerder heeft verzuimd rekening te houden.

2.10. Waar verzoekster in fine van haar verzoekschrift nog aanhaalt dat de verwerende partij *“de beginselen van behoorlijk bestuur”* schendt, laat zij na uiteen te zetten welke beginselen in concreto

door de bestreden beslissing werden geschonden en op welke wijze dit zou zijn geschied. Voor zover dit kan worden beschouwd als een onderdeel van het middel is het onontvankelijk.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA